

[Svend Andersen (Rosk. a)]

at pædagogerne ser mere på egne løn- og arbejdstidsbetingelser end f. eks. barnets tarv. Det begrundes vi med hele den opførsel, pædagogerne har udvist. Man kan f. eks. komme ud for, at pædagogerne simpelt hen forlanger højere normeringer i daginstitutionerne og begrundes det med, at de ellers ikke har mulighed for at øge forældrekontakten uden for arbejdstiden. Så siger man til dem, at hvis de virkelig har det rette sindelag til det arbejde, som det er at passe børn i en daginstitution, så kan de sikkert også finde ud af at tale med forældrene uden for arbejdstiden, uden at de absolut behøver at forlange ekstra penge for det. Ellers har de altså ikke noget rigtigt sindelag.

Ja men sådan er der da masser af mennesker, der af og til må arbejde over. Ministrene har intet som helst imod f. eks. at forlange, at købmanden skal sidde lørdag og søndag og lave regnskaber og alt muligt andet. Det har man ikke noget imod. Uha, det er jo bare købmanden. Nej pædagogerne, kære venner, de skal sandelig ikke arbejde så meget som ét eneste sekund ekstra uden at de søreme skal have overtidsbetaling og meget andet. Det er simpelt hen den sædvanlige forskel og denne overforkælelse af den bestemte gruppe, der hedder de offentligt ansatte.

Fru Karen Thurøe Hansen havde åbenbart misforstået vores lovforslag, idet hun sagde, at hun ser ingen som helst grund til, at vi skal afskaffe institutionerne. Det ligger der altså heller ikke i forslaget. Det, der ligger i forslaget, er en mindre bureaukratisk dagplejeordning end den, vi har i øjeblikket, og altså ikke nogen afskaffelse af institutionerne. Fru Karen Thurøe Hansen havde den samme opfattelse som socialministeren, nemlig at det er rimeligt og rigtigt, at det er bureaukraterne på rådhusene, der skal føre tilsyn, og ikke forældrene, og jeg kan kun gentage, at dér er vi selvfølgelig ikke enige.

Fru Lilli Gyldenkilde indledte med at sige, at hun slet ikke ville diskutere forslaget, men jeg forstår, at det gik hun ind på at gøre alligevel. Hun mente, at i gamle dage, for over hundrede år siden, var der nogle, der havde 10-12 børn, og så sagde hun, at det var jo noget, man havde i det forrige århundrede, men det var åbenbart ikke rigtig noget, man havde i dag. Hvis der ellers skal være konsekvens i det, fru Lilli Gyldenkilde siger, så må

der vel være et forbud mod, at folk får mere end 5 børn, for fru Lilli Gyldenkilde siger i og for sig, at man ikke kan passe flere end 5 børn. Hvis man virkelig har den opfattelse, at man ikke kan det, så må vi have en lov, der siger, at nu må folk ikke få mere end 5 børn – og det kommer sikkert også engang.

Så forstod jeg på fru Inger Stilling Pedersen, at det ikke er alle dagplejemødre, der gør det af idealistiske grunde. Nej, det er nok rigtigt. Men det er heller ikke alle pædagoger, der gør det af idealistiske grunde, og man kan jo ikke lave menneskene fuldstændig om. Spørgsmålet er bare, om man tror på, at forældrene er i stand til at afgøre, om det er et rimeligt og forsvarligt sted, de har anbragt deres børn, eller om man ikke tror på det. Vi tror altså på, at forældrene er de bedste til at kunne vurdere det.

Poulsgaard (FP):

Denne fredag eftermiddag er der jo ikke så stor interesse for børn, og det er måske forståeligt nok. Men det er nu rystende, det er simpelt hen fantastisk, at denne vi-alene-vidementalitet og bedrevenen har bredt sig. Fru Yvonne Herløv Andersen, der er ansat i en institution og måske er miljøskadet, hvad siger f. eks. hun? Ja, hun siger, at de skal da på kursus; man kan ikke passe børn, uden at man kommer på kursus. Vi har en økonomiminister i dette land. Økonomiministeren sagde engang – han blev citeret mange steder – at han ikke kunne forstå, at man skulle stå i lære i flere år for at lægge en ble på et barn. Det er i hvert fald en fornuftig socialdemokratisk udtalelse, men den har bare ikke rigtig vundet indpas.

Jeg boede engang i en lejlighed. Vi havde to små børn på det tidspunkt. Skatten er jo høj i dette land, og det er huslejen også. Min kone ville godt tjene en ekstra skilling. Hun satte en annonce i et blad, hun ville gerne passe nogle børn. Det strømmede ind med henvendelser. Men hvad skete der? Nej hov, bette venner, det måtte hun ikke, for hvis ikke man har så og så mange kvadratmeter og det dér pædagogisk rigtige legetøj, så kan man ikke passe børn. Ja men det er denne vi-alene-vidementalitet. De fleste mennesker i dette land er gud ske lov glade for deres børn og ønsker deres børn den bedst mulige opvækst. Hvis disse forældre ville overlade